

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการสอนวิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม
โดยการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้จากสถานการณ์จริง
(THE STUDY OF TEACHING ACHIEVEMENT IN EARLY CHILDHOOD EDUCATIONAL
MANAGEMENT IN MULTI – CULTURAL CONTEXT FOR CHILDREN COURSE WITH
LEARNING FROM REAL SITUATION AND CASE STUDY)

*ธนพรรณ เพชรเศษ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต วิทยาเขตสุพรรณบุรี

บทคัดย่อ

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการสอนวิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม โดยการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้จากสถานการณ์จริง” มีความมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้จากสถานการณ์จริง ในการส่งเสริมความรู้และพฤติกรรมการพัฒนาตนเองของนักศึกษาในรายวิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต วิทยาเขตสุพรรณบุรี

กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ที่ศึกษาในภาคการศึกษา 1 ปีการศึกษา 2558 (ชั้นปีที่ 4) และลงทะเบียนเรียนรายวิชาการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม ตอนเรียน UA ตอนเรียน UB และตอนเรียน UC จำนวน 133 คน โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย (1) เครื่องมือทดลอง ได้แก่ แผนการสอน, กรณีศึกษา, แบบทดสอบวัดผล, สื่อการเรียนการสอน และเว็บไซต์ และ (2) เครื่องมือการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินผล และแบบบันทึกคะแนน

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์, การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัย, พหุวัฒนธรรม, สถานการณ์จริง

Abstract

In reaseach the study of teaching achievement in early childhood educational management in multi - cultural context for children course with learning from real situation and case study. The objective of this research was study of teaching achievement with learning from real situation. Promoting knowledge and personal development of students in a course of education for preschool children in a multicultural context. Department of Early Childhood Education Suan Dusit University Faculty of Education, Bachelor of Education course. Suphanburi Campus.

The a goal of the research, including early childhood education students in the Faculty of Education, University copyrights. A study in the education sector one year in 2015. (4th year) and to enroll subjects of education to children in the context of multicultural students UA ,UB and now UC one hundred thirty - three, using simple random sampling.

The instrument use for data collection consist of the trial include lesson plans, case studies, test, teaching materials and websites, and data collection and evaluation and scoring records.

Keywords: Achievement , Educational Management For Early Childhood, Multi-Cultural, Real Situation

บทนำ

การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัย นับเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยพัฒนาอนาคตของชาติให้มีคุณภาพ เพื่อให้สามารถพัฒนาครอบครัว สังคม และประเทศชาติต่อไป โดยเฉพาะการศึกษาระดับอุดมศึกษานับว่าเป็นช่วงชั้นที่อาจารย์ต้องให้ความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ต่างๆที่มีความจำเป็นต่อการเป็นครูที่ดีในการทำงานเกี่ยวกับเด็กปฐมวัย ดังนั้นอาจารย์จึงควรมีการใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่ต้องการถ่ายทอด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงทฤษฎีหรือเนื้อหาได้อย่างชัดเจน ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวดที่ 4 ว่าด้วยแนวการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในทุกๆด้าน ให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ ใฝ่รู้ สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น อีกทั้งมุ่งเน้นพัฒนาทักษะกระบวนการทำงานอย่างเป็นระบบ และรู้จักสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

การเรียนการสอนวิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทวัฒนธรรม เป็นการสอนให้เข้าใจถึง วิถีชีวิตและการดำรงชีวิตตามแนวคิดความเชื่อทางวัฒนธรรมเมืองและท้องถิ่น รวมทั้งวัฒนธรรมนานาชาติที่แตกต่าง ผลกระทบทางวัฒนธรรมต่อการพัฒนาเด็กปฐมวัย หลักการพัฒนาเด็กปฐมวัยภายใต้บริบทของวัฒนธรรมที่แตกต่าง การเตรียมความพร้อมให้กับเด็กปฐมวัย เพื่อการดำรงชีวิตบนความแตกต่างของวัฒนธรรม การปลูกฝังค่านิยม ด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลบนพื้นฐานความต่างวัฒนธรรม เพื่อการนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กปฐมวัยในสภาพบริบทที่มีความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม

ดังนั้น นักศึกษาต้องมีความรู้และทักษะในการจัดการเรียนการสอนภายใต้บริบทวัฒนธรรมที่แตกต่างอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทวัฒนธรรมจากสถานการณ์จริงเพิ่มเติมจากการบรรยายทฤษฎีให้นักศึกษาฟัง โดยการจัดการเรียนการสอนในการให้องค์ความรู้เชิงทฤษฎีและตัวอย่างกรณีศึกษาในบริบทท้องถิ่นก่อน ที่จะให้ศึกษาสถานการณ์จริงนอกห้องเรียนในแง่ของการจัดการศึกษาในโรงเรียน เพื่อให้นักศึกษาได้รับความรู้เพิ่มเติมและเกิดทักษะการเรียนรู้ใหม่ๆด้วยตนเองได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย หลักการในการหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

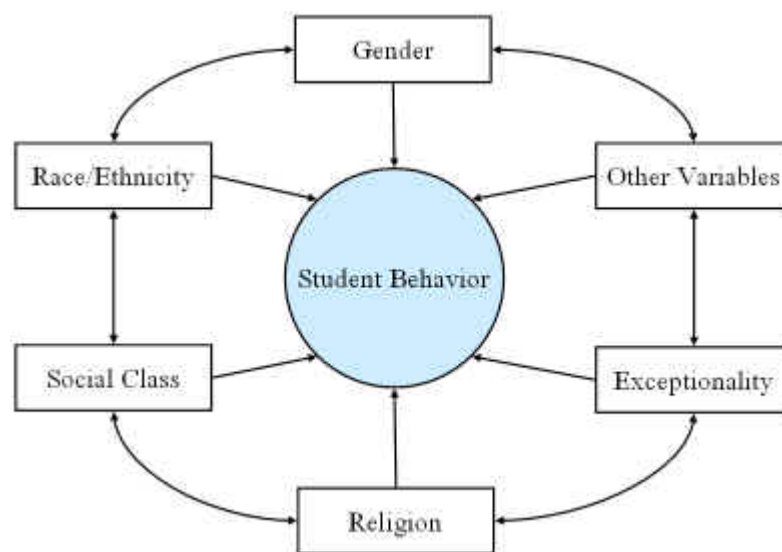
1. ความหมายและความสำคัญของการจัดการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 กล่าวถึงความหมายของคำว่า “พหุ” หมายถึง มาก (หน้า 775) และกล่าวถึงความหมายของ “วัฒนธรรม” หมายถึง สิ่งที่ทำให้ความเจริญงอกงามให้แก่หมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมการแต่งกาย วิถีชีวิตของหมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมชาวเขา ฯ (หน้า 1058)

คณะกรรมการจัดทำพจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ราชบัณฑิตยสถาน กล่าวถึง ความหมายของการศึกษาพหุวัฒนธรรม หมายถึง การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ครอบคลุมเนื้อหาสาระ ความคิด ความเชื่อของ

กลุ่มชนที่มีความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม แม้ว่าในสังคมที่สถานศึกษาตั้งอยู่ ไม่มีชนกลุ่มน้อยหรือผู้พูดภาษาถิ่น แต่หลักสูตรและการสอนสามารถเชื่อมโยงถึงความรู้และความสัมพันธ์เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนพื้นถิ่น เช่น ภาษา ความเชื่อ ประเพณี ศาสนา วิถีชีวิต และการทำมาหากิน เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน และอยู่ร่วมกันอย่างสันติก็ยังคงมีความจำเป็นอยู่

Banks and Banks (2003) กล่าวถึง การจัดการศึกษาตามแนวทางพหุวัฒนธรรม หมายถึง แนวทางในการปฏิรูปที่ออกมาเพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางการศึกษาในองค์กรวม เพื่อนักเรียนที่มาจากความหลากหลายของ เชื้อชาติ กลุ่มชน เพศ ความสามารถพิเศษของนักเรียน และชนชั้นทางสังคม โดยจัดประสบการณ์ให้เกิดความเท่าเทียมกันทางการศึกษาทั้งในโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ซึ่งแสดงถึงโครงสร้างทางสังคมของการจัดการศึกษาตามแนวทางพหุวัฒนธรรม ดังรูป

รูป แสดงโครงสร้างทางสังคมของการศึกษาพหุวัฒนธรรม

(ที่มา : Banks and Banks. Multicultural Education Issues and Perspectives, 1989; p 16)

จากรูป แสดงถึงโครงสร้างทางสังคมของการจัดการศึกษาตามแนวทางพหุวัฒนธรรม ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้เรียน โดยอาจจะเป็นอิทธิพลจากตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งหรือจากตัวแปรหลายตัวประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็นเพศ เชื้อชาติ ชนชั้นทางสังคม ศาสนา ความสามารถพิเศษ และตัวแปรอื่นๆ ย่อมมีอิทธิพลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ การจัดการศึกษาตามแนวทางพหุวัฒนธรรมจึงต้องให้ความสำคัญต่อตัวแปรต่างๆอย่างรอบด้าน โดยไม่เน้นความสำคัญเพียงแค่ ภาษา ศาสนา หรือตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งโดยเฉพาะ

2. การเรียนรู้โดยการศึกษานอกสถานที่

การเรียนรู้โดยการศึกษานอกสถานที่ เป็นการให้ผู้เรียนไปศึกษาหาความรู้จากแหล่งวิทยาการต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการเรียนรู้จากบุคลากร สถานที่

ตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น สิ่งที่เป็นมรดกท้องถิ่น มรดกชาติ และมรดกโลก เป็นต้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนไปศึกษาจากแหล่งความรู้ที่อยู่นอกห้องเรียน จะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง ตื่นเต้น น่าสนใจ และเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียนมากขึ้น นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมจะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ วิธีการหาความรู้ และเป็นการพัฒนาคุณธรรม คุณนิสัย ให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (อัญชญา ลักษณะวิรามสิริ,2552,หน้า 15

3.กระบวนการในการส่งเสริมการจัดการศึกษา

กระบวนการจัดการศึกษามีเป้าหมายใน 3 ด้าน คือ ความรู้(Knowledge) เช่น ความรู้เชิงกระบวนการ ความรู้เชิงประจักษ์ ความรู้เชิงเนื้อหา ทักษะ (Skill) เช่น ทักษะพื้นฐานทักษะการคิด ทักษะการสื่อสาร ทักษะการจัดการ ทักษะในงานอาชีพ และ เจตคติ (Affective) เช่น คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม เป็นต้น นอกจากนี้การเรียนรู้ที่จำแนกตามกลุ่มเป้าหมายและระดับของงานการให้การศึกษาขององค์กรที่มีจุดหมายในการพัฒนาชุมชนจะเริ่มที่กระบวนการสร้างเสริมการเรียนรู้ให้เกิดชุมชน ได้จำแนกวิธีการจัดการเรียนรู้ตามกลุ่มเป้าหมาย และระดับของงาน ดังต่อไปนี้ (อัญชญา ลักษณะวิรามสิริ,2552 หน้า 18 อ้างถึง มาลี จุฑา, 2544, หน้า 80)

1. ในระดับบุคคล จะใช้วิธีการส่งเสริมการศึกษาขั้นพื้นฐาน การส่งส่งเสริมข้อมูลเพื่อขยายการรับรู้ ประกอบการตัดสินใจ การส่งเสริมการพัฒนาตนเอง เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าร่วมในกระบวนการพัฒนาการพัฒนาด้านจิตใจ ตามแนวทางพุทธศาสนา การพัฒนาอาชีพในระดับนี้ (อัญชญา ลักษณะวิรามสิริ ,2552 หน้า 17 อ้างถึง จิตจำนงค์ กิติกิริติ (2532, หน้า 123-127) และ ประเวศ วะสี (2542, หน้า 42-43) ได้เสนอกระบวนการทางปัญญาในการพัฒนาและเสริมสร้างการเรียนรู้ในแต่ละบุคคล ประกอบด้วย ฝึกสังเกต โดยสังเกตสิ่งที่เราเห็นหรือสิ่งแวดล้อม ฝึกบันทึกเมื่อสังเกตอะไรแล้วการฝึกบันทึก โดยวาดรูปหรือบันทึกข้อความ ถ่ายภาพ ถ่ายวิดีโอ ฝึกนำเสนอต่อที่ประชุมกลุ่ม เมื่อมีการทำงานกลุ่มเราไปเรียนรู้อะไรมาบันทึกอะไรมาจะนำเสนอให้ผู้อื่นรู้เรื่องอย่างไร ฝึกการฟัง ถ้ารู้จักฟังคนอื่นจะทำให้ฉลาดขึ้น ที่เรียกว่า พหูสูต ฉันทะ สติ สมาธิ จะช่วยให้ฟังได้ดีขึ้น เมื่อมีการนำเสนอและฟังแล้วฝึกปุจฉา วิสัชนาหรือ ถาม ตอบ ซึ่งเป็นการฝึกให้เหตุผล วิเคราะห์ ทำให้เกิดความแจ่มแจ้งในเรื่องนั้น ๆ

2. ในระดับกลุ่ม จะใช้กลุ่มเป็นกลไกของการทำงานในระดับชุมชนและเป็นกลไก ในการให้การศึกษาในหลายเนื้อหา อัญชญา ลักษณะวิรามสิริ,2552 หน้า 18 อ้างถึง จิตจำนงค์ กิติกิริติ (2532, หน้า 123-127) ได้กล่าวถึงเทคนิควิธีการที่ใช้ในการเสริมสร้างการเรียนรู้ในระดับกลุ่ม ได้แก่ การประชุมทั่วไป อภิปรายกลุ่ม การสาธิต และการแสดงนิทรรศการ เป็นต้น

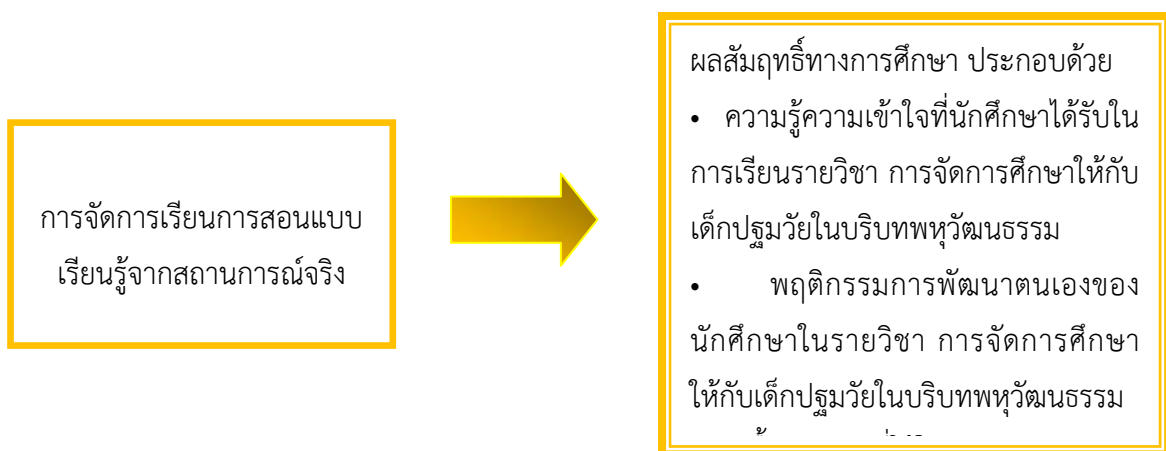
3. ในระดับชุมชน จะเป็นการให้การศึกษาแก่สาธารณะชนในวงกว้าง โดยมุ่งถึงคนเป็นจำนวนมาก สำหรับวิธีการให้การศึกษา จะใช้หลักการแบบมีส่วนร่วมของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเน้นให้เกิดกระบวนการเสริมสร้างให้ชุมชน คิดเป็น พูดเป็น ทำเป็น เป็นการฝึกให้ชาวบ้านได้ทำจริงและทำเองได้ในโอกาสต่อไป การฝึกอบรม การศึกษาดูงานและทัศนศึกษา พบว่า

กิจกรรมดูงานและทัศนศึกษา การพบปะเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ การค้นหาผู้รู้ที่เป็น
ปราชญ์โดยการจัดกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนกันเองระหว่างชาวบ้านกับผู้นำหรือระหว่างผู้นำกันเองเป็นกิจกรรม
การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมาก เป็นต้น (อัญชญา ลักษณะวิรามสิริ, 2552 หน้า 18)

4. เทคนิควิธีการจัดการศึกษา

ในการจัดกระบวนการศึกษา มีวิธีการมากมายหลายรูปแบบ วิธีการที่นิยมใช้กันมาในการจัด
กระบวนการศึกษาแบบมีส่วนร่วม มีสาระสำคัญเกี่ยวกับโอกาสหรือวัตถุประสงค์เกี่ยวกับวิธีการใช้ ข้อดี-
ข้อจำกัด และข้อควรคำนึงในการเลือกใช้วิธีการ มีสาระสำคัญ ๆ ดังนี้ (สถาบันส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อการ
พัฒนาที่ยั่งยืน มูลนิธิพัฒนาภาคเหนือ, 2544, หน้า 71) แบ่งวิธีการจัดการศึกษาออกเป็น 9 กลุ่มดังนี้ 1) การ
บรรยาย (Lecture) 2) การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) 3) การแลกเปลี่ยนในกลุ่มย่อย (Small
Group Discussion) 4) การระดมสมอง (Brainstorming) 5) การสาธิต (Demonstration) 6) บทบาทสมมติ
(Role Play) 7) กรณีศึกษา (Case Study) 8) การศึกษาดูงาน (Field Trip/Study Tour) และ 9) การใช้สื่อ
(Media Using)

5. กรอบแนวคิดในการศึกษา

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้จากสถานการณ์จริง ในการส่งเสริม
ความรู้และพฤติกรรมการพัฒนาตนเองของนักศึกษา ในรายวิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบท
พหุวัฒนธรรม สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
วิทยาเขตสุพรรณบุรี

คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

1. **วิชาการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม** เป็นการสอนให้เข้าใจที่เน้นถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยภายใต้บริบทที่แตกต่างทางพหุวัฒนธรรม เพื่อการนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย

2. **นักศึกษา** หมายถึง ผู้เรียนในระดับชั้นปีที่ 4 และลงทะเบียนเรียนรายวิชาการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม ตอนเรียน UA ตอนเรียน UB และตอนเรียน UC จำนวน 133 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยสวนดุสิต วิทยาเขตสุพรรณบุรี

3. **การจัดการเรียนการสอน** หมายถึง กระบวนการ วิธีการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและเกิดประสิทธิผลจากการเรียนรู้

4. **ความรู้** หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตและการดำรงชีวิตตามแนวคิดความเชื่อทางวัฒนธรรมเมืองและท้องถิ่น รวมทั้งวัฒนธรรมนานาชาติที่แตกต่าง ผลกระทบทางวัฒนธรรมต่อการพัฒนาเด็กปฐมวัย หลักการพัฒนาเด็กปฐมวัยภายใต้บริบทของวัฒนธรรมที่แตกต่าง การเตรียมความพร้อมให้กับเด็กปฐมวัย เพื่อการดำรงชีวิตบนความแตกต่างของวัฒนธรรม การปลูกฝังค่านิยม ด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลบนพื้นฐานความต่างวัฒนธรรม

5. **พฤติกรรม** หมายถึง การกระทำ หรือการที่แสดงออกทางความคิดและความรู้สึกเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า พฤติกรรมจัดเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้กระทำ แสดงออกมาให้เห็น รวมทั้งที่ซ่อนเร้นไว้ภายใน และพฤติกรรมนั้นบุคคลอื่นสามารถสังเกตเห็นได้ดี

วิธีดำเนินการ

1. ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต วิทยาเขตสุพรรณบุรี ที่เข้าศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 (ชั้นปีที่ 4) และลงทะเบียนเรียนรายวิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม ตอนเรียน UA ตอนเรียน UB และตอนเรียน UC จำนวนผู้เรียนทั้งหมด 13 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ การจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้จากสถานการณ์จริง

ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย ผู้วิจัยใช้เครื่องมือดังนี้

1) เครื่องมือทดลอง ได้แก่ แผนการสอน, กรณีศึกษา, แบบทดสอบวัดผล, สื่อการเรียนการสอน และเว็บไซต์

2) เครื่องมือการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินผล และแบบบันทึกคะแนน

4. แผนการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดแผนการดำเนินการวิจัย ไว้ดังนี้

เดือน ปี	กิจกรรม	หมายเหตุ
สิงหาคม 2558 - พฤศจิกายน 2558	1.เริ่มดำเนินการเก็บข้อมูลที่ได้รับความรู้ภาคทฤษฎี ได้แก่ คะแนนความสามารถในการอธิบายถึงทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม	ช่วงสิงหาคม-พฤศจิกายน
	2.ดำเนินการเก็บข้อมูลที่ได้รับภาคปฏิบัติ (การนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการศึกษาบริบทท้องถิ่น)	ช่วงตุลาคม-พฤศจิกายน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลที่เก็บ ได้แก่ คะแนนความสามารถในการอธิบายถึงทฤษฎีเกี่ยวกับพหุวัฒนธรรม ความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม และการนำการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยไปประยุกต์ใช้ในบริบทท้องถิ่น

2. ดำเนินการโดยเก็บข้อมูลที่ได้รับความรู้ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ

3. เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบทดสอบ และแบบบันทึกคะแนน

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา โดยมีสถิติร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) ในการอธิบายข้อมูลทั่วไป

$$\text{สูตรหาค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนผู้ตอบ} * 100}{\text{จำนวนผู้ตอบทั้งหมด}}$$

$$\text{สูตรหาค่าเฉลี่ย} (X) = \frac{\sum f X}{N}$$

หมายเหตุ N = จำนวนผู้ตอบของข้อมูลทั้งหมด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ส่งเสริมประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรม ส่งเสริมองค์ความรู้และพฤติกรรมการพัฒนาตนเองของนักศึกษาทั้งภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียน ผู้สอนสามารถนำวิธีการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวไปใช้กับการจัดการเรียนการสอนในครั้งต่อไป รวมถึงนำไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ที่มีเนื้อหาคล้ายคลึงกับรายวิชาการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบทพหุวัฒนธรรมได้

เอกสารอ้างอิง

- จิตจำนงค์ กิติเกียรติ. (2532). การพัฒนาชุมชน (Community development): การมีส่วนร่วมของประชาชนในงานพัฒนาชุมชน. กรุงเทพมหานคร.
- บุษบงศ์ ตันตวิวงศ์. (2546). รูปแบบการศึกษาปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย : การศึกษาเพื่อวิถีชีวิตที่พอเพียง. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเวศ วะสี. (2542). “กระบวนการทางปัญญา” เส้นทางปฏิรูปการศึกษาไทย. ปีที่ 1 ฉบับที่ 14 .วันที่ 5 ตุลาคม 2542.
- มาลี จุฑา. (2544). การประยุกต์จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้ (Applied psychology for-learning). กรุงเทพฯ : ทิพย์วิสุทธิ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542. กรุงเทพมหานคร : บริษัทนานมีพับลิเคชั่น จำกัด.
- อัญชญา ลักษณะวิรามสิริ. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการสอนวิชา ระบบสารสนเทศ เพื่อการจัดการ โดยการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้จากสถานการณ์จริง. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- เอกสารประกอบการสอน. (2558). วิชา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยในบริบท พหุวัฒนธรรม. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- อมรา พงศาพิชญ์. (2542). ความหลากหลายทางวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Banks and Banks. (2003). Multicultural Education Issues and Perspectives. 1989 : p 16.